

end vi her ville faa, men hvis det ikke skal blive til, at vi kun føre en intet-sigende Tolddebat, er der ikke andet at gøre, end at gaa den af Ministeren foreslaaede Vej. Derfor kunde vi i og for sig ønske mange Ting ændrede, og det kan der jo tales om. Men den Fremgangsmaade, Ministeren har fulgt: at følge Folketinget og ikke stille Kravene højere i Retning af Frihandel, end de gode gamle Venstrelinier antyde, er godt og genialt gjort, og det bør anerkendes.

De Angreb, som baade fra den ene og den anden Side rettes mod Ministeren, maa her prelle af, der er ingen Jordbund for dem. Jeg skal dvæle ved et af dem. Det er kommet frem ikke blot herinde, men ogsaa udenfor denne Sal. Der er sagt i visse Blade: Hvorfor er Ministeren ikke kommen med en Brændevinsskat? Det ærede Medlem for Saksjøbing (Rørdam) sagde — og det er ogsaa kommet frem fra anden Side —, at forrige Gang var Nedgangen i Toldindtægterne langt flere Procent end nu. Men man maa erindre, at da vi sidst stemte for en Toldlov, var Forudsætningen for, at Højres Regering kunde gaa med, at den ventede en Brændevinsskat, og da vi havde slaaet Brændevinsskatten ihjel herved, faldt Toldforhandlingen bort med det samme. Derfor passer den Snakken om, at den Gang kunde vi faa en saa stor Nedgang, og derfor maa vi ogsaa kunne faa den nu, ikke, thi vi kunde ikke faa den den Gang, medmindre vi vilde give en tilsvarende Forhøjelse af Brændevinsskatten. Jeg ved vel, at enkelte Medlemmer mene, at dette vilde være rigtigt, men jeg er den højtærede Minister taknemmelig, fordi han ikke er gaaet dertil, og det er ikke, fordi jeg ikke kunde gaa med til en Brændevinsskat. Jeg sad i 1891 i Toldudvalget og foreslog Brændevinsskatten forhøjet med Ønsket om, at det derved indvundne skulde anvendes til Alderdomsforsørgelse. Jeg skal ikke rippe op i dette, men kun sige, at jeg tror, det havde været heldigere, om vi havde faaet den Anvendelse af Ølskatten fremfor den, som vi fik.

Naar vi ikke ønske en Forhøjelse af Brændevinsskatten, er det, fordi vi ikke ville lægge Beslag paa Brændevinsskatten og anvende den nu til Toldlettelser. Man siger, naar den fattige Mand kan faa sit Sukker og Petroleum eller andre Forbrugsartikler billigere, er deri Ækvivalent nok for en Brændevinsskat. Nej, det passer ikke. Ad den Vej faar ogsaa den rige Lettelser. Naar Tolden paa Sukker ned-

sættes, betyder det en langt større Lettelse for den rige end for den fattige, og saaledes over hele Linien. Anderledes forholder det sig med Brændevinen. Det er ikke, fordi jeg anser „den fattige Mands Snaps“ for nogen Helligdom, nej, det er Fattigmands Luksus; men da det nu en Gang er saaledes, at ved en Brændevinskats falder Byrden paa den fattige Mand, paa de brede Lag, skal den Skat anvendes til noget, som kommer den Samfundsklasse til gode, enten det nu bliver Folkeforsikring eller en Alderdomsforsørgelse, der, vel at mærke, er for alle. Det vil kræve Penge, naar saadanne Krav skulde gennemføres. Det kan knibe nok at faa selve den humane Tanke gennemført, men det vil knibe dobbelt oppe i det andet Ting, maaske ogsaa i dette, hvis vi samtidig skulde skrabe Kassen for 50—60 Millioner uden at have Spor af andre Kilder at ty til end en Forhøjelse af Formue- og Indkomstskatten. Nej, lad os her holde en halv Snes Millioner i Behold til den Tid. Jeg siger derfor, at naar man ude paa Landet i agrariske Kredse raaber op og overfalder Ministeren, fordi han ikke har villet anvende en Brændevinsskat, saa er tværtimod hans Stilling her overfor Folketingets og Venstres hidtidige Stilling saa korrekt, som vel mulig.

Naar man angriber Forslaget for, at der er for mange Positioner, og siger, at det er ogsaa et af Venstres gamle Krav, at de skulle blive færre og færre — jeg tror, at endog det ærede Medlem for Bornholm (Ingvard Jensen) talte derom —, maa jeg sige, at jeg ved virkelig ikke, om det er en af Venstres Tanker, men er det det, synes jeg, at Venstre i det Stykke har haft en ganske dum Tanke, thi det er meningsløst at holde paa faa Positioner. At man holder paa Værditold, er en anden Side af Sagen. Det er en Sag, som ogsaa jeg vil holde paa, og jeg synes, at det ærede Medlem for Æbeltoft (N. Neergaard) havde fuldstændig Ret i, hvad han sagde forleden om Værditold i den Forbindelse, hvori han talte om den. Jeg nærer et inderligt Ønske om, at vi kunne faa Værditold indført, og jeg vil haabe, det under Forhandlingerne kan lykkes — og efter Ministerens Udtalelse vil det maaske kunne lykkes — paa visse Omraader, for nogle Varegrupper Vedkommende at faa denne Toldberegning gennemført. Men jeg kan forstaa, at Ministeren gysrer tilbage for paa en Gang at kaste en saadan helt ny Beregningsmaade ind, hvor man ikke ved, hvordan man staaer, hvor mange Penge det drejer sig